

Ferran Requejo

El problema del PSC

El PSC és un partit que té un problema. De fet, en té bastants de problemes, però sobretot en té un de gran. I atesa la importància que aquest partit té a Catalunya, quan el PSC té un problema gran, el país té un problema gran. El problema del PSC és com el dels fills "adolescents", però que ja passen de la trentena, i que encara no saben "què volen ser quan siguin grans".

En l'àmbit de recerca de la física quàntica, se sol distingir entre dos tipus d'investigadors: aquells que en la interpretació de les mesures experimentals no hi veuen cap problema, i aquells altres que hi veuen un problema que no té solució. En aquest sentit, podríem dir, una mica lliurement, que el PSC, un partit "clàssic", té problemes quàntics en la seves "mesures" de la realitat política.

La pregunta clau que aquest partit necessita respondre és: quin PSC és el que Catalunya necessita? Però la pregunta implícita que el partit es fa, també en el darrer congrés, és molt diferent: quin PSC és el més convenient per al PSC-PSOE?

El partit necessita treballar un guió que li permeti fer un diagnòstic i un "tractament" del projecte del partit per als propers anys. Però els dirigents no sembla que tinguin intenció ni de plantejar-ho seriosament. El seu objectiu no va més enllà d'evitar massa trencadisses internes. M'ho deia un destacat dirigent del propi PSC pocs dies abans del darrer congrés: "En aquest congrés seguirem sense fer res de bo".

En els darrers anys, la deslegitimació del partit entre la ciutadania ha estat contundent. De fet, el PSC ha perdut bona part de la reputació guanyada en els anys vuitanta i noranta. La situació resulta molt preocupant. Internament, a la pràctica no hi ha debat. Ni d'idees, ni de projectes, ni d'estratègies. Predomina un mateix monòleg insulsi, previsible i de poca volada. Les cares s'han renovat només a mitges. Hi ha un nou primer secretari, però tot apunta que el par-

tit continua sent el mateix (inclosos els anomenats "homes i dones forts" de la nova direcció). Seguim amb el "vell PSC".

El moment actual de crisi afecta tota la socialdemocràcia europea, però bona part del centre de gravetat dels problemes del PSC són de caràcter intern. Els seus darrers dirigents han estat de caràcter taticista, amb poc gruix intel·lectual i estratègic. La majoria de vegades, per no dir sempre, han actuat com meres comparses d'un PSOE també molt precari. El PSC, fins que no demostri el contrari, serà percebut com una mera delegació regional del socialisme espanyol. Actualment, l'anomenat "sector catalanista" no existeix. Simplement. Ha desaparegut completament de l'escena. I no s'entrevé cap grup amb garanties que pugui i vulgui renovar el par-

bució a cert tipus de cohesió social, en la implementació de polítiques orientades a lluitar contra la desigualtat de gènere i d'oportunitats, així com a mantenir la personalitat lingüística i cultural de Catalunya. Tot això no ho ha fet en solitari, òbviament. Però parlar del PSC és parlar d'un dels dos partits polítics més importants del país. Per això, és el partit que més em preocupa.

Hi ha dirigents del PSC que, con alguns físics quàntics, creuen que no hi ha cap problema en la percepció que tenen de la realitat, mentre que altres dirigents, més lúcids, creuen que la percepció és equivocada, però que no té solució dins del partit. En els dos casos la situació resulta preocupant, no només per al partit, sinó per al país, cosa molt més important. Resultaria decisiu comptar amb un PSC que pensés, actués i mobilitzés els ciutadans en termes de la llibertat col·lectiva del país. Una llibertat que no hi cap en la interpretació que les institucions espanyoles fan de la Constitució actual. Això ja ni es dissimula. Però actualment, el PSC és un partit sense nord, empobrit en termes de transformació social, i pràcticament reaccionari en termes de la llibertat col·lectiva de Catalunya. És un partit que actualment provoca zàping a molts ciutadans. La cosa que el PSC deixa més clara és la seva voluntat de vincle amb el PSOE. O sigui, un lamentable seguidisme de polítics aliens, molt sovint contràries a Catalunya.

El problema d'aquest PSC és que aquest PSC és el problema. Donar suport a la visió de l'Estat que té el jacobinisme socialista espanyol és anar contra el país. Avui, ja no es tracta només de tenir un "grup propi" al Parlament espanyol (que, a més, no es té), sinó d'ofenir idees, projectes i lideratges, és a dir, els nous horitzons que Catalunya necessita en un context internacional creixentment competitiu i globalitzat. Evaporats els projectes "federalistes" aquests nous horitzons avui passen per la ruptura amb un Estat constitucionalment hostil a Catalunya, que l'espolia econòmicament, i que l'ofega políticament i culturalment. PSC: espavilla't! ●

tit i el posicioni com a una organització catalana moderna i amb projecció de futur.

Estem davant un partit que pateix sectarisme institucional, burocratització interna, autisme social, pobresa ideològica, absència de projecte nacional i una clara manca d'ambició en els objectius i estratègies nacionals.

Escric aquest article amb tristesa. Però també amb indignació com a ciutadà que estima i vol la preservació i la projecció del seu país des de la seva personalitat diferenciada. El PSC ha fet contribucions innegables en les darreres dècades, especialment en el nivell local, en la provisió de serveis públics, en la contri-